

[Melchior]

vi savner. Per Hækkerup uhyre meget. Der er nok mange her i tinget og ude over landet, som har en mindesten for Per Hækkerup permanent indristet, om jeg så må sige.

Nu skal man ikke fortvivle. Alle skal dø, og der står allerede i Bibelen, at enhver slægt skal rette sig efter de dommere, der er til enhver tid, og ordet »dommere« er her opfattet i bredere forstand som ledere. Jeg er ikke stort bekymret på Danmarks vegne over de ledere, vi har, for de vil sikkert kunne leve op til den standard, tidligere ledere har haft.

Men hvis Per Hækkerup havde været her, tror jeg ikke – og jeg håber heller ikke, det vil kunne ske nu, da han ikke er her – at en socialdemokratisk ordfører, som jo ikke har holdt nogen særlig lang tale – jeg tænker her på den første af ordførerne, hr. Hjortnæs – kunne slippe godt fra at give sin tale den slutning, han gav den i dag. Hr. Hjortnæs sluttede nemlig med at fastslå, at der er flertal i tinget, bredere, end det ved afstemningen vil komme til at manifestere sig, for de love, der skal gennemføres. Det har min kollega, som var anden ordfører for mit parti, allerede gjort op med og vist at der ikke er. Det var en tilsnigelse.

Men det, jeg vil beskæftige mig med, er den allersidste vending. Hr. Hjortnæs tilføjer nemlig, at hvis dette altså ikke eksisterende flertal ikke manifesterer sig ved afstemningen, vil det alene være af politiske grunde. Punktum. Det var altså beskyldningen mod dem, der ikke ville stemme, som hr. Hjortnæs ønskede de skulle, at så gjorde de det af politiske grunde. Ja, af hvad grunde ellers, må man vel have lov at spørge hr. Hjortnæs.

Jeg ved ikke, om han stemmer af poetiske grunde, af sangvinske grunde, af lystbetonede grunde, eller om han har forpligtet sig over for sine vælgere og sit parti til at disponere herinde af politiske grunde. Det kan jo ikke være hr. Hjortnæs' – fremtrædende medlem af vort førende parti – det kan jo ikke være hans mening at kaste skarn på begrebet politik eller politisk. Derfor må jeg på det skarpeste anholde den udtalelse og på mit partis vegne hævde, at det er vor pligt at bære os politisk fornuftigt ad, og derfor stemmer vi selvfølgelig derefter, og vi modtager ikke nogen tilrettevisninger i den anledning.

Hvis Per Hækkerup havde været her – og her citerer jeg et par medlemmer af presselo-

gen, som jeg ikke skal navngive, men som jeg personlig anser for overordentlig drevne iagttagere – hvis Per Hækkerup havde været her og været med i disse ting, var dette ikke endt så pauvert, som det nu ser ud til at ende.

Jeg sagde til de herrer, at jeg tror, at hvis statsministeren eller visse andre ministre havde været lidt nærmere på tingenes gang, var det måske heller ikke endt sådan. Og så ville der med garanti ikke i flertallets betænkningssbidrag have stået det, der nu står i 1. linje, nemlig at der har været ført – og nu kommer de ord, der er direkte citat – »langvarige drøftelser« med centrumdemokraterne og det radikale venstre.

Langvarigheden strakte sig over 11 timer, pauser indregnet, og jeg vil gerne konstatere, at efter at regeringen og regeringspartierne med hele det apparat og al den ekspertise, de råder over, havde brugt 3–4 uger til at sætte noget op, som de fremsatte som forslag for folketinget, og indbød dette ting og dets partier til at tage del i og forhandle om, så gav man 11 timer – jeg kan nøjagtig tidsfæste det fra søndag kl. 15 til natten mellem søndag og mandag. Og så mener virkelig de, der har forhandlet på regeringspartierne vegne, at kunne sige, at dér var tidspunktet så, hvor forhandlerne fra de partier, der nu havde været med i disse 11 timer, måtte stikke eller falde fra.

Det var bekendt, at der ikke havde været mulighed for at holde gruppemøde i de to partier i den tid – så små er de jo heller ikke, at de sådan kan trommes sammen på 5 minutter – og det kan derfor ikke stå til troende, at der har været ført »langvarige drøftelser«, for enten man ser på 11 timer som en absolut størrelse eller, som jeg altså gør, sætter det i relation til den tid, regeringen selv har haft til rådighed, så er det usle, kortvarige forhandlinger, der har været ført, og havde der været mulighed for 24 timer mere, og havde der været mere smidighed, så var det gået anderledes, og det burde det have gjort.

Og nu ender det altså med dette tragiske flertal. Det skal jeg ikke hæfte mig så meget ved, for det har hr. Hagen Hagensen gjort på fortrinlig måde. Jeg skal blot til forståelse af, at også vi finder, at det ikke kan både regeringen og landet, at det sker på denne måde, karakterisere hr. Lindingers mandat derved, at jeg gør opmærksom på, at end ikke i de